

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009200696
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200696.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu Aliancie Fair-play, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Páříčkova 18, IČO: 31810195, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému Najvyššiemu kontrolnému úradu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Priemyselná 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1312/2009 z 09. marca 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/93/2009-51 zo 16. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/93/2009-51 zo 16. februára 2012 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1312/2009 z 09.03.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie č. 944/2009 zo 06.02.2009. Rozhodol tak po tom, čo jeho predchádzajúci rozsudok v tejto veci č. k. 1S/93/2009-24 z 10.03.2011 bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/4/2011 z 29.09.2011.

Krajský súd v odôvodnení svojho nového rozhodnutia uviedol, že tak rozhodol s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ a § 46 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), ako aj s poukazom na čl. 26 ods. 1 ods. 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a dospel k záveru, že v danom prípade sa jednalo o informácie týkajúce sa výkonu kontroly. Krajský súd uviedol, že je nevyhnutné rozlišovať medzi informáciami týkajúcimi sa výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru, ktoré povinná osoba nesprístupní alebo obmedzí ich sprístupnenie, od informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ktoré je povinná osoba povinná sprístupniť, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Krajský súd uviedol, že predmet

a výkon kontroly sú dva pojmy, ktoré spolu súvisia a treba ich vnímať ako jeden celok a informácie o predmete kontroly sú teda zo sprístupnenia vylúčené aj s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 4 zákona č. 39/1993 Z. z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o NKÚ“), ktoré ukladá zamestnancom žalovaného povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Svoje rozhodnutie odôvodnil aj poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 5SŽi/4/2011, sp. zn. 3SŽi/2/2010 a sp. zn. 3SŽi/5/2009.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal pretože nemal vo veci úspech.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe bude vyhovieť. Poukazoval na to, že krajský súd opomenul, že na účely sprístupňovania informácií je povinnosť mlčanlivosti výslovne prelomená ustanovením § 13 zákona o slobode informácií a zákonom uložená povinnosť mlčanlivosti teda nemôže byť dôvodom pre nesprístupnenie informácie. Uviedol, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií vylučuje zo sprístupnenia informácie týkajúce sa výkonu kontroly. Informácia týkajúca sa výkonu kontroly však nie je totožná s informáciou, ktorá je predmetom kontroly. Uviedol, že požadoval informácie týkajúce sa verejného obstarávania vyhláseného Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, ktoré mu ich odmietlo sprístupniť s odôvodnením, že ich nemá k dispozícii, nakoľko sa nachádzajú u žalovaného a sú predmetom jeho kontroly. Išlo o informácie, ktoré nie sú vylúčené zo sprístupňovania a keby ich Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky malo v tom čase k dispozícii, muselo by ich žalobcovi sprístupniť. Poukazoval na to, že krajský súd zhodne s žalovaním ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií vykladá tak, ako by sa informácie podliehajúce povinnosti sprístupňovania stali vylúčenými zo sprístupnenia iba následkom toho, že začali byť predmetom kontroly. Podľa názoru žalobcu je takýto výklad v rozpore s účelom práva na informácie a aj zmyslom obmedzenia prístupu k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií. Uviedol, že pokiaľ má žiadateľ právo na sprístupnenie informácie, nemôže mu byť toto právo obmedzené len v dôsledku toho, že požadovaná informácia začne byť predmetom kontroly.

Žalobca tiež namietal, že žalovaný ignoroval ústavnoprávny aspekt práva na informácie, ktoré je garantované článkom 26 Ústavy Slovenskej republiky. Poukazoval na to, že v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky môže dôjsť k obmedzeniu iba pokiaľ je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, pričom takéto obmedzenie musí smerovať k ochrane niektorého z taxatívne vymenovaných záujmov. Nesprístupnenie informácií požadovaných žalobcom však nie je v záujme ochrany žiadneho z Ústavou Slovenskej republiky predvídaných záujmov, len opak, vzhľadom na záujem verejnosti, ktorý sa upiera na predmetné verejné obstarávanie a jeho obsah na verejné financie, je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, aby bolo poskytnuté maximum informácií.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní opätovne poukazuje len na svoje predchádzajúce tvrdenia a opätovne poukazuje na ustanovenie čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky argumentujúc, že „nesprístupnenie informácií požadovaných žalobcom nie je v záujme ochrany žiadneho z Ústavou Slovenskej republiky predvídaných záujmov“ pričom ignoruje skutočnosť, že práve Ústava Slovenskej republiky splnomocňuje zákonodarcu obmedziť právo na informácie zákonom. A práve týmto zákonom je zákon o slobode informácií, ktorý bol vydaný len na základe a v intenciách uvedeného článku Ústavy Slovenskej republiky a je platný a záväzný pre každého, pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky nevysloví jeho nesúlad s ústavou. Žalovaný pri svojom rozhodovaní bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami zákona o slobode informácií a preto svoje rozhodnutie považuje za správne, keď skonštatoval, že požadované informácie sú takými informáciami, ktoré sa týkajú výkonu kontroly a tie sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií nesprístupňujú. S týmto názorom sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý už rozhodol ako odvolací súd v danom prípade uznesením sp. zn. 4SŽi/4/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach

podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona o slobode informácií.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia, mravnosti (článok 26 ods. 4 ústavy).

Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon (§ 26 ods. 5 ústavy).

Ústava Slovenskej republiky v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (pozri bližšie nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06-59 z 28.07.2007 - www.concourt.sk) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmený v ods. 5 citovaného článku ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje tiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medzi základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody. Rozhodnutie ústavodarcu neustanoviť osobitné dôvody obmedzenia vzťahujúce sa na právo na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 4 ústavy obsahuje podmienky obmedzenia pre slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie) nemožno považovať za absolútne vylúčenie možnosti jeho obmedzenia, aj v tomto prípade je nevyhnutné otázku prípustnosti zásahu do základného práva posudzovať z hľadiska účelu, ktorý tento zásah sleduje, teda či tento zásah možno odôvodniť ústavne relevantným spôsobom (m. m. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/09-34 zo dňa 19.01.2011 - www.concourt.sk).

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich

podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne.

Ústava prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 ústavy. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 ústavy.

Zákon o slobode informácií v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom najvyšší súd sa v danom prípade zaoberal obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám v znení účinnom v rozhodnom čase, výklad ktorého je v predmetnej veci sporný.

Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitých predpisov (napr. odkaz na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 39/1993 Z. z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov), okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (§ 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií v znení účinnom v rozhodnom čase).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre viackrát zaujal stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, či II. ÚS 514/2010 - www.concourt.sk).

Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca žiadosťou zo dňa 28.01.2009 požadoval sprístupniť:

1/ oznámenie o výsledku verejného obstarávania, ktoré Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zaslalo Úradu pre verejné obstarávanie Slovenskej republiky v súvislosti so „Zákazkou na poskytnutie služieb s predmetom: Informačné a vzdelávacie aktivity, poskytovanie právnych, tlmočnických a prekladateľských služieb na zabezpečenie prípravy a implementácie operačných programov v gescii Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, propagácia a reklama implementácie operačných programov a súvisiacich odborných školení, konferencií a workshopov, zabezpečenie procesu verejného obstarávania“, na základe ktorej bola podpísaná zmluva medzi Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a konzorciom (Zamedia, s. r. o., Avocat, s. r. o., European Consultants Organisation S.P.R.L., Consulting & Management, s. r. o.), a

2/ fotokópie dokumentov (oznámenie), ktoré boli zverejnené na úradnej tabuli ministerstva od 17. mája do 22. mája v súvislosti s tendrom uvedeným v bode 1.

Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky rozhodnutím zo 06.06.2009 č. 944/2009 žiadosti žalobcu nevyhovel a informácie podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z. z. nesprístupnil z dôvodu, že sa týkali výkonu kontroly. Rozhodnutím žalovaného z 09.03.2009 č. 1312/2009 bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky je štátny orgán, ktorý je vo svojej kontrolnej činnosti nezávislý, viazaný len zákonom (§ 1 ods. 1 zákona o NKÚ).

Kontrolóri a ďalší zamestnanci úradu sú povinní zachovávať vo vzťahu k tretím osobám mlčanlivosť ku skutočnostiam, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s poskytovaním informácií vyžiadaných podľa ods. 1 až 3 (§ 22 ods. 4 zákona o NKÚ).

Ako je už uvedené vyššie, ústava Slovenskej republiky v článku 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Práve z týchto dôvodov ustanovenie § 8 a nasl. zákona o slobode informácií upravuje obmedzenia prístupu k informáciám. Účelom ustanovenia § 11 zákona o slobode informácií je chrániť informácie týkajúce sa (okrem iných) výkonu kontroly orgánov verejnej moci podľa osobitných predpisov.

Najvyšší súd zotrváva na svojom právnom názore, vyslovenom už v zrušujúcom uznesení z 29.09.2011 sp. zn. 5SŽi/4/2011, že v danej veci nebolo možné nezohľadniť (keďže žalobca nebol kontrolovaným subjektom a ani požadovaná informácia sa netýkala kontrolovaného subjektu), že nebolo právom žalovaného požadované informácie sprístupniť, lebo pri nariadenej kontrole, ktorej účelom bolo preverenie všeobecne záväzných právnych predpisov pri nakladaní s verejnými prostriedkami a majetkom, zamestnanci žalovaného vychádzali z podkladov predložených kontrolovaným subjektom - Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z tohto právneho názoru Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za správny záver, ku ktorému dospel i krajský súd, že žalobcom uplatnené právo na informácie je obmedzené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý nedovoľuje žalovanému ako orgánu kontroly, ktorý je viazaný článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zverejniť iné informácie týkajúce sa výkonu kontroly než tie, ktoré ustanovuje zákon.

Najvyšší súd, taktiež zotrváva na svojom názore vyslovenom už i v rozsudku sp. zn. 3SŽi5/2009 z 08.04.2010 (pozri bližšie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SŽi/5/2009 - ASPI JUD44913SK), že kategorické znenie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií neumožňuje iný výklad obmedzenia sprístupnenia informácií týkajúceho sa výkonu kontroly, preto je ho potrebné nevyhnutne vykladať len v kontexte s účelom zákona (a článku 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel).

Na tomto názore nič nemení ani skutočnosť, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/5/2009 z 08.04.2010 bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 10.11.2011 č. k. IV. ÚS 464/2010-45, nakoľko ústavný súd v tomto náleze nepoprel, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií je formulované kategoricky, doplnil však, že vo veci sp. zn. 3SŽi/5/2009 „vzhľadom na úvodnú vetu § 11 ods. 1 tohto zákona aj formulácia v písm. g/ tohto ustanovenia umožňovala najvyššiemu súdu vybrať pri svojom rozhodovaní buď možnosť nesprístupnenia informácie príslušnému subjektu, alebo len jej poskytnutie v obmedzenom rozsahu (s uplatnením svojej voľnej úvahy); sprístupnenie určitých informácií v „obmedzenom režime sa musí urobiť za podmienok ustanovených v § 12 tohto zákona.“. Informácia požadovaná v danej preskúmvanej veci ale bola iného charakteru, nakoľko sa netýkala ani priamo žalobcu ani nezasahovala do jeho majetkových práv, ako tomu bolo vo veci sp. zn. 3SŽi/5/2009.

Najvyšší súd nemôže súhlasiť s názorom žalobcu, že informácia týkajúca sa výkonu kontroly nie je totožná s informáciou, ktorá je predmetom kontroly. Práve naopak, vzhľadom k tomu, že žalobca požadoval informácie týkajúce sa verejného obstarávania vyhláseného Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a tieto boli v rozhodnom čase predmetom výkonu kontroly, stali sa informáciami vylúčenými zo sprístupnenia v zmysle § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií. Najvyšší súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že pokiaľ by predmetné informácie malo Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v rozhodnom čase k dispozícii, muselo by ich zverejniť. Vzhľadom k tomu, že v rozhodnom čase sa stali predmetom výkonu kontroly zo strany žalovaného, stali sa informáciami vylúčenými zo sprístupnenia, a to až do momentu ukončenia

kontroly zo strany žalovaného.

Navyše, podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií sú povinnými osobami štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti. Pokiaľ sa teda žalobca u žalovaného domáhal poskytnutia informácie týkajúcej sa činnosti tretieho subjektu, ktoré sa nijako nedotýkali sféry žalobcu a nezasahovali do jeho práv, musel byť nutne neúspešný. Nielenže, ako je uvedené vyššie, žalovaný nemal povinnosť informáciu poskytnúť z dôvodu, že v rozhodnom čase boli ako predmet kontroly vylúčené zo sprístupnenia, ale žalovaný ani nie je a nebol osobou povinnou sprístupniť ich, pretože ide o informácie patriace do rozhodovacej činnosti tretieho subjektu, ktorým je Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedených dôvod, preto najvyšší súd posúdil námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné.

Vychádzajúc z uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Záverom nedá najvyššiemu súdu nepoznamenať, že zákon o slobode informácií nemá slúžiť ako zámienka na kritiku orgánov verejnej správy, ale ako nástroj spoločenskej kontroly. Najvyšší súd nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované efektívne, t. j. povinným osobám budú adresované len žiadosti, ktoré sú tieto osoby reálne povinné poskytnúť, t. j. žiadosti o informácie v rozsahu ich rozhodovacej činnosti. Len takto možno hovoriť o účinnej spoločenskej kontrole verejnej správy. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov, osobitne s prihliadnutím na žalobcu, ktorého nemožno označiť za „bežného občana“ nezorientovaného v právomoci jednotlivých orgánov, za zneužívanie práva na informácie, kedy je toto právo zámienkou pre formalistické a bezúčelné spory. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že sama kontrola bola žalovaným vykonávaná v roku 2009, a žalobca ako občianske združenie, ktoré „pozerá politikom na prsty a poukazuje na to, kde kradnú, podvádzajú a kde by sa mali správať čestnejšie, a navrhuje riešenia, ako vniesť do politického a verejného života viac slušnosti a poctivosti,“ () zbytočne pokračoval v správnom a súdnom konaní ďalšie tri, resp. štyri roky, hoci žiadaná informácia už mohla byť poskytnutá priamo dotknutou povinnou osobou.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.